

Suure seltskonnaga Kasahstani

Poe leidstme üles küll. Olut ei leidnud. Hapupiim oli ka hea.. Hästi külm. Kui meie oleme harjunud, et kaupluselett on kangema ja kergema kraadiga pudelite siltidest kirju, siis Pihkvas ollakse tagasihoidlikumad. Oli näha «Moskva eriline». Ei ühtegi veini. Huvitav on see, et šokolaad näib seal odavam olevat. Igatahes meie hindadega kõrvutades ei saa näolegi.

Kauplus oli tilluke. Teadagi, äärelinna oma. Aga valik päris soliidne. Eriti konservide osas Mitmed pärinesid meie vabariigist.

Kui jutt juba konservidele läks, siis peab ütleva, et Eestis tehtud konserve kohtasime sellel sõidul igal pool. Sät poodides huvi pärast kohe vaadatud See oli harv kauplus, kus polnud riialeil näha meie kalakonserve Ohtralt oli neid ka kauges Kzöl-Ordas. Seal võis peaaegu igal pool näha etiketti «Räim õlis».

Samas jaamas kohtasime ka kolleegid. Tartu kontori saatupid konvoeerisid mullikaid

päikesepaistelisse Moldaaviasse.

Päev venis ja venis. Vehkime kaarte mängida, sõime. Ei julgenud kaugele ka minna. Akki teeb rong minekut, katsu siis, kuidas järele saad. Kuid juba järgmisel päeval katsusime Aksiga selle löbu ära ka.

Selles heinavirnas asus meie ajuline eluase Tapa jaamas vaguneid oodates.

Mullikad pidasid end ülal väga intelligentseid. Ainult siis, kui asi jootmiseni läks, muutus mõni mustakirju agressiivseks ja püüdis oma pea võrassa pange pista. Esimesest reisiristavast peale said neljajalgised range ratsiooni: pang vett kahele sarvele ja ühele sabale ööpäevas. Paar korda, kui vett rohkem käepärast oli, andsime enam.

Niisugune sihitu konutamine tüütab. Rong seisab, sina ole ka paigal, eemale minna ei riski. Lõpuks ometi hakkas rong manööverdama. See on üldiselt väga ebameeldiv toiming. Raputab ja peksab koledasti. Hoia kinni, et heinavirna ot-

sast alla ei lenda. Ja kui see kolksutamine kestab tundi paar, siis hakkab koledasti närvidele.

Ajaviiteks lugesin raudteeatlaselt kokku kilomeetreid. Tuli teisi tublisti üle kolme tuhande. Annab sõtta.

Hilisõhtul jõudsime Dnosse. Pärast keskööd hõikas Märt: «Vesil!» Uni eemale ja vagunist välja. Selles jaamas vedas: saime vaadid täis lasta voolikuga. Magamisest ei tulnud aga midagi välja. Üks müra kas järgnes teisele. Rong hakkas liikuma, pidurdas, liikus tagasi, pidurdas. Siis haagiti meid lahti, viidi teisele teele. Ja nii terve öö. Varajase hommikutunnini. Kell oli umbes viis, kui Dno seljataha jätsime.

Hommikul olime Staraja Russas. Lootsime sealt kiiresti edasi pääseda. Kuid vedur läks eest minema ja paistis, et nõnda ruttu me minema ei saa. Nii oligi. Jaamas teatas dispetšer, et meie rong saadetakse edasi alles õhtu eel. Mis siis ikka, jäi aega ringivaatamiseks.

Staraja Russa on vana linn, aastaid üle kaheksasaja. Hiljutisest juubelist andsid tunnistust numbrid 800 linnas liikuvatel bussidel. Omapärane oli see, et kõrvuti pärast sõda ehitatud majadega seisavad vanemad palkehitused, küll kahe-, küll ühekorruselised. Eakad majad on säilinud küllaltki hästi. Linn sa-

Mälestusmärk Staraja Russa vabastamisest osavõtnud tankistidele.

Suures Isamaasõjas raskesti kannatada. Staraja Russa vabastamisest võttis osa 43. Kaardiväe Läti Laskurdiviis. Läti sõjameeste mälestuseks on linna üks tänavatest nimetatud Läti kaardiväelaste tänavaks.

Staraja Russa jäi sellelt sõidult eriti meelde. Kui olime linnale mitu tiiru peale teinud, jalutasime niisamuti vagunite juures. Unisemad ei pidanud paljuku tukastamist. Marisse sõitvate vagunite rahvas pidas lugu kaardimängust. Kui ärasõiduks määratud aeg kätte jõudis, polnud vedurit kuskil. Ega's midagi. Märt ja Vello läksid jaamast selgitust saama. Nad tulid veerand tunni pärast tagasi. Sõit minevat lahti kolmveerand seitse. (Järgneb)